

Игром случајности, коју само општи синхронизитет *ipus mundus* може у природи да намести, данас, 28. јануара, 2010. године, на 55. рођендан Николе Саркозија, његов највећи политички противник, бивши француски премијер Доминик де Вилпен, потпуно је ослобођен сваке оптужбе. Де Вилпен, кога је Саркози пре више година оптужио у афери „Клирстрим“, како француски језик једним лепим изразом каже, потуно је „избељен“, и као у филму „Тачно у подне“, иако је пресуда саопштена нешто након 12 часова, обистинило се оно што је данас најбољи француски политичар са центра од почетка предвиђао.

Тачно пре четири месеца, излазећи из истог овог суда, Де Вилпен је пред вратима зграде маси народа која га је чекала узвикнуо: „Изаћи ћу одавде ослобођен и слободан у име вас, француског народа!“ То се данас у подне догодило, после пуна два сата читања текста од 326 страна, у броју 4 булевара Палате Правде у Паризу, у великом простору Палате где смо у публици седели ми који већ дуго подржавамо Де Вилпена (аутор ових редова је о Доминику де Вилпену, и као политичару, а и као познанику, већ веома много писала).

Могуће је да је овим догађајем окренута једна нова страница француске, већ дуго скрајнуте, историје. У процесу који је, у ствари, био чисто политички, и имао за циљ да за неко време политички онеспособи Де Вилпена, од кога је Никола Саркози увек с разлогом страховао, бивши премијер оптужен је за наношење политичке штете тадашњем председничком кандидату Саркозију. Де Вилпен је оптужен да је исконструисао листу имена са фиктивним и окултним рачунима у иностранству (прецизније, у луксенбургској банци „Клирстрим“, познатој по томе што служи за прање новца), а на листи се налазило и Саркозијево име. Истина је, наравно, сасвим другачија, што је, уосталом, и ово суђење показало.

Највероватније је да су Саркозијево име на листу додали сами његови сарадници, пред председничку кампању, рачунајући са психолошком емпиријском истином да „жртва“ увек има бољу политичку позицију (од прогонитеља) на изборима. Међутим, оно што нису схватили јесте да ће се овај наручени заплет окренути управо против њих самих, будући да су искрене жртве на крају увек јаче и уверљивије од режираних и лажних.

Према првој тези, коју је уз велике притиске на правосуђе, заступао сам Никола

Вилпен диже звезду из прашине

Пише: Мила Алечковић-Николић
петак, 12 фебруар 2010 21:23

Саркози, односно тужилац, Де Вилпен је био конспиратор и активни учесник завере против поштеног и наивног Саркозија, чији су банкарски рачуни исправни. Оно што је у овом случају приписано Вилпену у психологији се иначе зове „оптужба у огледалу“, и редовно спада у неуспеле механизме одбране. По другој, нешто блажој судској тези, Де Вилпен је просто уплетен у целу ову заверу и крив је што није учинио нешто више да се од свега ограда. По трећој тези, коју је суд разматрао, Де Вилпен све до октобра 2004. године није могао да буде сигуран да ли су оптужбе против Николе Саркозија тачне или лажне, те зато и није могао да се у односу на њих дистанцира, из чега следи да он апсолутно ни за шта није крив.

На данашој завршници вишегодишњег суђења победила је управо ова трећа претпоставка. Ипак, у отегнутом процесу који је трајао неколико година осуђено је двоје људи: на три године затвора осуђен је манипулатор читавог догађаја Жан-Луј Жергора, индустријалац и предствник фирме „АДС“, а његов помоћник по имену Имад Лауд на 18 месеци затвора. У цео догађај уплетени новинар Дени Робер, на радост француских колега из штампе, данас је ослобођен оптужби.

После „лудачке приче“ пријатељи хоће неодеголистичку политичку странку

О процесу „Клирстрим“ у француској издавачкој кући „Seuil“ штампана је и књига са насловом *Лудачка прича*. Данас у подне, на стварном крају ове лудачке, али утилитарне замешаније, маса људи сачекала је Де Вилпена на париској улици, код излаза из суднице. Један Де Вилпенов сарадник на питање новинара одговорио је да се Вилпен за сада још неће издвајати из владајуће странке УМП, док су присутни млађи симпатизери изразили жељу и наду да ће недавно основани „Клуб пријатеља Вилпена“, који скупља деголисте и са левице и са деснице, и који у овом тренутку има око осам хиљада чланова, прерасти у политичку странку, која би Де Вилпена требало да изнесе као председника Француске 2012. године.

На изласку из суднице, после стрпљивог слушања два сата пресуде, Вилпен је наступио достојанствено и мирно, одржавши на тротоару пуном људи, свечан и сталожен говор. Прво се захвалио француском правосуђу, рекавши да је срећан што живи у земљи у којој судије још увек бије глас потпуне непоткупљивости и независности од притисака било какве власти. Говорио је изузетно стилски и језгровито, правећи значајне паузе како би свака реч била историјски упамћена.

Остаје питање зашто је политици и правосуђу у земљи Монтескијеа било потребно све ово? Покушај да се из француске политике избаци последњи озбиљни деголистички представник, упркос добијеном мандату за атланског представника Николу Саркозија, једноставно, у дужој перспективи, није успео.

Пут неодеолизма сада је отворен

Деголизам, и леви (Андре Малро Рене Капитен Пол Мари де ла Горс и др.), и десни, у Француској, а ни у Европи није умро, као што аутор ових редова већ дуго истиче. Или, боље рећи, неодеголизам се опет родио. Када смо 2003. у Француској основали наш антиглобалистички Покрет са неодеолистичким призвуком, тадашњи велики англофили у Србији (највећи политички непријатељ деголизма била је, по речима самог Де Гола, управо англосаксонска манипулативна политика у Европи и на Блиском истоку), тврдили су да у Француској више нема људи ових уверења, и да је деголизам (као несумљиво један о првих европских и анти-НАТО облика антиглобализма), данас превазиђен. Нису чак знали ни да су деголисти историјски потекли и са левнице и са деснице и да је ова доктрина и стратегија много шира од тих појмова.

После нашег великог скупа против НАТО теорије и праксе, заједно са француским и европским интелектуалцима, у препуном амфитеатру Правног факултета у Београду 25. марта још 2005. године, домаћа штампа је догађај потпуно игнорисала, иако су се тада могла чути сведочења аутентичних Европљана, вреднија од свега онога што може да се чује данас у Србији, пет година касније, када готово постаје мода бити анти-НАТО опредељен. Реч је о „борцима последњег сата“, како кажу Французи. Наравно, овде не спада српски народ, који је референдум о уласку у НАТО завршио још 1999. године.

Све у свему, данашњи париски победник Доминик де Вилпен у Француској окупља све неодеголисте, некадашње и садашње. Међу првима му се у политичкој борби прикучио бивши председнички кандидат Никола Депон-Ењан.

Од 28. јануара 2010. пут ка председничким изборима Доминику де Вилпену је широко отворен. Саркози ће на све начине гледати да настави судски процес против свог највећег политичког непријатеља, али то, осим што ће још више супротставити два политичара, неће много променити ситуацију. Иако у Француској још ниједно име званичног председничког кандидата за изборе 2012. године није јавно објављено, већ дуго се зна да ће Доминик де Вилпен овога пута, у судбини своје земље, најзад бити

Вилпен диже звезду из прашине

Пише: Мила Алечковић-Николић
петак, 12 фебруар 2010 21:23

присутан.

Вилпен је, излазећи као слободан човек на улице Париза, Французима поручио само то да је у име свих њих, и у име васкрсле правде, ослобођен тешких оптужби. „Ово је крај увреде и једног виђења политике које је кроз оптужницу, било приписано мени...“, рекао је достојанствено, додавши да неће подизати никакву противтужбу, и да се читава ствар тиме затвара и завршава. Јаке речи обрачуна са Саркозијем више није помињао. Захвалио се својој породици што је издржала оптужбе, претресе куће, пленидбе и провере дечјих рачунара и свих мобилних телефона...

Доминик де Вилпен личио је на Гарија Купера из филма „Тачно у подне“, у завршној сцени емоционалне и моралне катарзе правдољубивог филма. Окренуо се својој породици и мирно изговорио да се никоме неће светити, али да ће од данас учествовати „у дизању Француске“.

Тиме је рекао све. За разлику од Гарија Купера, овај француски државник, историчар, правник, есејиста и песник није бацио звезду у прашину, већ ју је из прашине, симболично, својим речима, данас закачио за ревер.

Човеку, чију сам књигу *Крик који тера зле духове* уз помоћ пријатеља у Србији превела и штампала (М. Козић, Орфеус), а затим му тај први словенски превод његове књиге поклонила, јуче сам упутила само кратку честитку: „Драги пријатељу, честитам на стрпљењу на путу до правде. Ако не буде бољих кандидата, радо ћу учествовати у кампањи нашег будућег председника Француске.“ Насмејао се.